

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

KELOĞLAN

RÜŞTÜ ASYALI

BİRTANE GÜNGÖR
HULUSİ KENTMEN
SUNA PEKUYSAL
KAYHAN YILDIZOĞLU
İHSAN YÜCE
ZEKİ ALPAN

ve CÜCE
AYDIN BABAĞLU

- ◆ Abdurrahim Karakoç ◆ Mehmet Őeker ◆ Tacettin ŐimŐek
◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgöl Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Eyyüp Azlal
◆ Hızır İrfan nder ◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Osmanoėlu ◆ Ercan Saėlam
◆ Aslan AvŐarbey ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mustafa İmir ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Salman Kapanoėlu ◆ AŐık Siyâsi ◆ Osman Gazi Tura

86 Sayı 21 Nisan 2025

Resmî İşler Müdürlüğü-Bugün Git Yarın Gel-

◆ Mehmet Pektaş

Her şey sokak lambasının birkaç kere pır pır edip tamamen sönmesiyle başlamıştı. Bahçede ışığın aydınlığında oturanlar uzun bir “Aaa!” çerkerken emekli öğretmen Necati Yılmaz, bıyık altından gülümsedi. Ortalık karanlığa bürünmese içlerinden birisi, (muhtemelen hemen karşısında oturan kayınbiraderi Hasan)

“Neden gülüyorsun enişte?” diye sorardı.

Necati öğretmen sandalyeye iyice bir yerleşip cevap verirdi:

“Güldüğüm falan yok canım. Şu mutfağın ışığını yakıverin.”

Arkasından da eklerdi,

“Ben yarın muhtara söylerim.”

Masadan birisi hemen atlardı, (muhtemelen Hasan’ın çokbilmiş karısı)

“Muhtar ne karışır, burası Büyükşehir’e bağlandı.”

Necati öğretmen bir an afallar,

“Ha doğru! O zaman belediyeye giderim.” derdi.

Oradan hanımı itiraz ederdi.

“Bir ışık için ta belediye mi gideceksin? Bir telefon edersin yaparlar.”

“Telefonla falan olmaz o iş. Sabahtan akşama boş boş oturuyorum zaten. Hem bana iş çıkmış olur fena mı?”

Aslında Necati öğretmenin elektrikler kesilince bıyık altından gülmesinin sebebi tam da buydu.

Emeklilikten sonra memlekete dönüp babadan kalma eve yerleşmişti. İlk zamanlar evin eksiği geldiği; çatıydı, pencereydi, sonra konu komşu, hısım akraba ziyaretiydi derken şöyle böyle geçmişti ama sonrası tam bir hayal kırıklığı idi. Umduğundan çok daha sakin hatta çoğu zaman can sıkıntısından patladığı bir hayat yaşamaya başlamıştı.

Sokak lambasının sönmesiyle birlikte uğraşacak bir iş bulduğunu sanıyordu ama belasını bulduğunun farkında değildi.

“Neyse bana müsaade...” diyerek ayaklandı.

Fikriye Hanım,

“Saat daha 9’a gelmedi. Yatacak mısın yoksa?” dedi.

Bıyık altından bir gülüş daha attı Necati öğret-

men:

“Yarın erken kalkılacak.”

Masadakiler meraklanmıştı:

“Erken mi? Ne işin var ki enişte? Emekli adam-sın...” dedi kayınbiraderi Hasan.

Necati, hiçbir şey demeden içeri doğru yürürken Fikriye Hanım’ın,

“Bu da emeklilikten sonra iyice bir tuhaflaştı.” diye başlayan tiradını duymadı bile.

Uğraşacak bir iş bulduğu için çocuksu bir sevinçle girdi yatağa. Yılların alışkanlığı ile sabah erkenden kalkıp belediyenin yolunu tuttu.

Henüz uyanmamış olan Fikriye Hanım, Necati öğretmenin sabahın köründe yollara düştüğünü görse kesin laf ederdi:

“Sabahın köründe ne işin var be adam! Belediyeyi sen mi açacaksın? Hele kahvaltımızı falan yapalım gidersin. Koca gün torbaya mı girdi?” derdi.

Fikriye Hanım’ın söyledikleri Necati öğretmenin bir kulağından girip diğerinden çıkardı.

Necati bu sahneyi yaşamamak için ayaklarının ucuna basa basa çıkıp gitti. Aslında ayaklarının ucuna basmasına da gerek yoktu. Uğraşacak bir iş bulduğu için ayakları zaten yere basmıyordu.

Şehrin her tarafında başkanın resimleri asılıydı. Billboardlar, üst geçitler, direkler, caddeler, sokaklar, duraklar, otobüslerin arkası... Belediye binasına boydan boya asılan pankartlarda yine başkanın resimleri ve icraatları yazılıydı.

Caddeden tarafa yerleştirilen dev ekranda başkanın videoları dönüyordu. Necati, yol boyu yürürken bunları çok da yadırgamadı. Onu asıl şaşırtan belediyenin önündeki meydanın hınca hınç insanla dolu olmasıydı.

Talebelik yılları tam da 80’lerde öğrenci olaylarının en yoğun olduğu döneme denk geldiğinden halkın boykot veya protesto mitingi için toplandığını düşündü.

“Tam da gününü buldum, belediyeye gelecek.” dedi kendine. Polisin biber gazı sıkması hâlinde astımının azacağından endişe etti. Sonra kalabalığı takdir etti.

“Hak verilmez, alınır. Aferin! Halk dediğin böy-

le olur.” dedi.

Gözleri grev sözcüsü yazan yelekli insanları, elleri megafonlu liderleri, afişleri, pankartları aradı. Hep bir ağızdan sloganlar atılmasını bekledi. Böyle bir şey göremeyince herhalde bu da farklı bir protesto diye düşündü.

İçlerinden birine,
“Ne için miting yapıyorsunuz?” diye sordu.
Adamlar, hiçbir şey anlamamıştı:
“Ne mitingi dayı?” dedi birisi.
Necati,
“Protesto için toplanmadınız mı?” dedi.
“Yoo!” dedi bir başkası, “Kapının açılmasını bekliyoruz.”

“Kapı açılınca ne olacak?”
“Ne olacağı var mı? İçeri girip çalışacağız.”
“Ya diğerleri?” diye sordu Necati öğretmen.
“Hepimiz burada çalışıyoruz. Onlar da işinin başına gidecek.”

Necati öğretmen boyunun yettiğince etrafına bakındı:

“Bu kadar adam bu binaya nasıl sığacak yahu? Böyle on tane daha bina olsa yine sığmaz bu halk.”
Birisi imalı imalı gülümsedi,
“O yüzden tüm çalışanlar işe gelmez. Bir bu kadar adam da bankamatik memuru olarak evden çalışır.” dedi.

Derken kapı açıldı binanın önündeki muazzam kalabalık sel gibi içeriye doğru akmaya başladı. Necati öğretmen de kendini sele kaptırmış gidiyordu. Sel giriş katta kollara ayrılıp odalara, asansöre, merdivenlere doğru aktı. Üst katlarda tekrar kollara ayrılıp odalara dağıldı.

Necati, giriş katta bir yerlere tutunmayı başardığından üst katlara çıkmaktan kurtuldu. İnsan seli aka aka duruldu, ortalıktaki beş on kişiden başka kimse kalmadı.

Necati öğretmen koskoca meydanı dolduran muazzam kalabalığın binanın içerisinde kaybolmasına akıl sır erdiremedi.

“Allah Allah bu kadar insan nereye gitti?” dedi durdu.

Sonra belediyeye sokak lambası için geldiğini anımsadı. Danışma yazan masaya yaklaştı.

“Pardon bir şey sorabilir miyim?” dedi.
Danışmadaki kadınlar simit çay eşliğinde koyu

bir sohbete dalmışlardı. Necati, sorusunu birkaç defa tekrarlayınca içlerinden biri sertçe cevapladı:

“Hayır soramazsınız.”

Necati,

“E burada danışma yazıyor.” deyince aynı kadın,

“Tamam işte kendin söyledin, DANIŞ-MA!”

“Nereye danışacağım kardeşim?”

“Bana danışma da kime danışırsan danış.”

Necati bu defa, telefon oynayan güvenliklere yaklaştı,

“Müracaat neresi kardeşim?” diye sordu.

Güvenliklerden birisi kafasını bile kaldırmadan, Gri Masa yazan yeri işaret etti.

Necati, hemen koşup sıraya girdi. Sıra kendisine geldiğinde tam derdini anlatacağı ki masanın başındaki kadın,

“Vatandaş temas evrakını doldurdunuz mu?” dedi.

Necati şaşkıncı:

“Yoo!”

Kadın,

“Evrakla gelin.” diye kestirip attı.

Necati, sesini bir ton yükseltti:

“Yahu benim temasla falan işim yok. Bir derdim var onu anlatacağım.”

Kadın, sesini iki ton yükseltip karşılık verdi:

“Kardeşim evraksız nasıl anlatacaksın. Önce evrak!”

Sıradakiler de homurdanmaya başlayınca Necati,

“Nerede bu evrak?” demek zorunda kaldı.

Kadın,

“Karşıda.” deyip diğer vatandaşın işlemine geçti.

Necati, arkasına döndü, kadının işaret ettiği yere doğru gitti. Kutudaki evraklardan birini uzandı.

“Dur kardeşim ne yapıyorsun sen yahu!”

Sesin geldiği tarafa kafasını çevirince yan tarafta oturan ufak tefek adamla göz göze geldi.

“Müracaattan evrak temas belgesi istediler. Ne oldu ki?” dedi.

Ufak tefek adam,

“Kardeşim, öyle kafana göre evrak alınır mı? Önce dilekçe yazacaksın.” dedi.

“Hayda!” dedi Necati. “Ne dilekçesi?”

“Ne dilekçesi var mı? Vatandaş Temas Belgesi talep dilekçesi.”

“Yahu kardeşim, dünya yapay zekâya geçti. Evrak kâğıt kürek işleri tarihe karıştı. Her şey bilgisayar üzerinden yürüyor.”

“Ben onu bunu bilmem kardeşim, dilekçe olmadan evrak alamazsın.”

Necati, adama laf anlatamayacağını farkındaydı:

“İyi yazalım o zaman bir dilekçe, boş kâğıt var mı?” dedi.

Adam,

“Hangi devirde yaşıyorsun kardeşim, elde dilekçe yazma mı kaldı? Matbu dilekçesi var.” dedi.

Necati,

“Ver de yazayım o zaman.”

Adam,

“Yo öyle kafana göre dilekçe alamazsın! Önce gidip vezneye harç yatırman lazım. Dekontla birlikte gelersen dilekçeyi alabilirsin.”

Necati öğretmen, adamlar daha fazla zıtlaşmak istemiyordu.

“Nerede bu vezne?” dedi.

Adam,

“Gelir Müdürlüğüne gideceksin. Orada sor.” dedi.

Necati, Gelir Müdürlüğüne gidip sıra aldı. Bir saat kadar bekledikten sonra sıra kendisine gelmişti. Vezneye evrak harcı yatırmak istediğini söyledi.

Vezne,

“Ben keyfime göre para alamam. Önce bunun tahakkuk ettirilmesi lazım.” dedi.

Bir anda Necati'nin elleri kolları birbirine dolanmaya kafası ayaklarına doğru eğilmeye başladı. Tıpkı çizgi filmlerdeki gibi bir dönüşüm yaşayan Necati, bir pinpon topu olmuştu.

Vezne, oturduğu yerden kalkıp elindeki para destesi ile Necati'ye vurarak tahakkuk servisine doğru yolladı. Necati, oradan oraya gide gele gide gele akşamı etti. Nihayet mesai bitimine yakın harcı yatırmayı başarmış ve yeniden insan formuna dönmüştü. Hemen evrakların bulunduğu yere gitti.

Ufak tefek adam, dekontu şöyle bir kontrol etti. Emredici bir sesle,

“Şuradan bir evrak al, doldur.” dedi.

Necati evrak destesinden bir evraka uzanmıştı ki adam müdahale etti:

“Dur kardeşim, oradan değil şuradan al.”

Necati aralarında hiçbir fark olmayan diğer desteden bir evrak aldı bu defa.

Ceplerini yoklayıp kalem aranırken ufak tefek adam yan yana sıralanmış kalemleri gösterdi. Necati, ilk kaleme el atınca, ufak tefek adam kaşlarını yukarı kaldırdı. Yanındaki kalemi işaret etti. Necati, yandaki kalemi almaya kalktığı anda yine kaşlarını kaldırıp üçüncü kalemi işaret etti. Necati o kaleme uzanınca ufak tefek adam tamam anlamında kafasını oynattı.

Necati, şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktı:

“Diğer kalemler yazmıyor mu?”

Adam,

“Yazıyor.”

Necati,

“Neden illa bu kalemlerle dolduruyorum? Diğerleriyle doldursam olmaz mı?”

Adam,

“Olmaz kardeşim.”

“Kendi kalemimle doldursam?”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Her işin bir usulü adamı var. Ben buradan boşuna mı bekliyorum.”

Necati, evrakı doldurup kafasını kaldırmıştı ki sabahki insan seli yeniden akmaya başladı. Odalardan, merdivenlerden akın akın insan akıyordu.

Necati, hemen evrakı katlayıp ceketinin cebine soktu. Selin arasına kapılıp kendini belediye dairesinde buldu. İnsan seli akıp bittikten sonra tekrar kapıya koştu.

Kapıdaki güvenlikler, her şeyin yeni başladığını şu klişe ile ifade ettiler:

“Mesai bitti. Bugün git yarın gel!”

-devam edecek-